

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Ústecké šrouby, z. s.**, Velká Hradební 322/53, Ústí nad Labem, zast. advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Myslivecký spolek Chabařovické jezero**, Masarykova 62/109, Ústí nad Labem, **II. Palivový kombinát Ústí, státní podnik**, Hrbovická 2, Chlumeck, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2017, čj. 4294/ZPZ/2016/ODP-432, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 8. 2020, čj. 15 A 308/2017-36,

t a k t o :

- I. V řízení **se bude pokračovat na straně osoby zúčastněné na řízení II** Palivový kombinát Ústí, státní podnik, Hrbovická 2, Chlumeck, s její právní nástupkyní **DIAMO, státní podnik**, Máchova 201, Stráž pod Ralskem.
- II. Kasační stížnost **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 25. 10. 2016 vyhověl žádosti osoby zúčastněné na řízení I a povolil podle § 5 odst. 6 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a § 42 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, odlov geograficky nepůvodních živočichů (nutrie říční, psík mývalovitý a mýval severní) v honitbě „PKÚ“, jejíž součástí je jezero Milada. Možnost odlovu omezil magistrát počtem jedinců každého druhu. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutí magistrátu změnil dne 19. 9. 2017 tak, že se počet jedinců ulovených za kalendářní rok nadále neomezuje.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Navrhl, aby NSS položil SDEU předběžné otázky, a to: 1) Musí být ustanovení čl. 12 odst. 1 písm. b) Směrnice Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, vykládáno v tom smyslu, že střelba v biotopu živočišného druhu chráněného podle přílohy IV této směrnice spadá pod zákaz stanovený v uvedeném ustanovení?, 2) Pokud je odpověď na předchozí otázku kladná, musí být toto ustanovení vykládáno tak, že se vztahuje i na střelbu prováděnou nad rámec již povolené myslivecké činnosti, pokud k ní neexistuje výjimka dle článku 16 uvedené směrnice?, 3) Musí být ustanovení čl. 16 odst. 1 Směrnice Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, vykládáno v tom smyslu, že brání členskému státu, aby zohledňoval účel rušivé činnosti při posuzování otázky, zda jde o rušivou činnost?

[4] Stěžovatel namítl, že skutečnost, že správní orgány tolerují osobě zúčastněné na řízení výkon mysliveckého hospodaření, ke kterému nemá výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů, nemůže být důvodem pro nepotřebnost této výjimky v jiném řízení.

[5] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že se zvláště chráněné druhy na jezeře Milada adaptovaly na střelbu. Krajský soud neuvedl žádné studie nebo články, ze kterých čerpal svůj závěr o této skutečnosti jako obecně známé. Závěr krajského soudu není obecně známou skutečností. Pokud by se zvláště chráněné druhy byly schopny přizpůsobit vyrušování, nebyl by důvod je před jednotlivým vyrušováním chránit. Adaptace by navíc byla nežádoucí, protože by vedla ke změnám chování, které usnadňují predaci, a také k evolučním změnám, jež jsou spojeny s vnímáním a zpracováním zvuku.

[6] Stěžovatel se na rozdíl od krajského soudu domnívá, že při posuzování, zda určitá činnost spadá pod zákaz v § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, je nutno odhlédnout od účelu, za kterým se daná činnost provádí. Důvody činnosti, veřejný zájem na jejím provádění, neexistence jiného uspokojivého řešení a další hlediska jsou součástí řízení podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[7] Podle stěžovatele není možné vykládat pojem rušení s ohledem na intenzitu zranění nebo usmrcení živočichů. Tento pojem je naopak třeba vykládat ve vztahu k ostatním způsobům nepřipustného zásahu do přirozeného vývoje živočichů. SDEU vnímá rušení jako nejméně intenzivní typ zásahu a předstupeň zásahů ostatních (rozsudek SDEU ze dne 11. 6. 2020 ve věci C-88/19, bod 45, pozn. tento rozsudek NSS nedohledal).

[8] Stěžovatel podotkl, že krajský soud v bodě 19 napadeného rozsudku vycházel ze směrnice Rady č. 79/409/EHS z 2. dubna 1979 o ochraně volně žijících ptáků (dále jen „směrnice o ptácích“). Stěžovatel v tomto ohledu nic nenamítal. Nadto ochrana zvláště chráněných druhů je dle směrnice Rady 92/43/EHS ze dne 21. května 1992 o ochraně

pokračování

přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (dále jen „směrnice o stanovištích“) širší (rozsudek SDEU ze dne 10. 11. 2016 ve věci C-504/14).

[9] Stěžovatel rovněž namítl podjatost Mgr. P., která zpracovala rozhodnutí magistrátu, neboť se účastnila schůze mysliveckého spolku, na kterém porušila povinnost mlčenlivosti. To zakládá důvod její podjatosti.

[10] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a zrušil rovněž rozhodnutí správních orgánů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný uvedl, že střelba v honitbě při standardním výkonu práva myslivosti není zakázanou činností podle § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to pro nízkou intenzitu rušení, které je způsobováno střelbou. Přísný výklad § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, který by se vztahoval i na nevýznamné rušení zvláště chráněných druhů, by byl v rozporu s principem přiměřenosti a neslučoval by se s účelem citovaného ustanovení, kterým je ochrana před škodlivými zásahy do přirozeného vývoje. Střelba v honitbě při výkonu myslivosti by mohla být zakázanou činností z důvodu rušení zvláště chráněných druhů za zvláštních okolností. Takové okolnosti v projednávané věci nenastaly. Návrh stěžovatele na podání předběžných otázek je nedůvodný, neboť panuje obecná shoda na tom, že rušení zvláště chráněných druhů živočichů, který nezpůsobuje škodlivý zásah do jejich přirozeného vývoje, není zákonem zakázáno.

[12] K námitce podjatosti žalovaný konstatoval, že účast úřední osoby, která vykonává působnost na úseku státní správy myslivosti, na schůzi mysliveckého spolku je užitečný metodický nástroj. Žalovaný podotkl, že nebylo prokázáno, že by úřední osoba porušila povinnost mlčenlivosti. Krajský soud pouze obecně konstatoval, že za určitých okolností by jednání úřední osoby, která sdělí, že v určité věci bylo podáno odvolání, mohlo být považováno za porušení povinnosti mlčenlivosti. Krajský soud však nekonstatoval porušení povinnosti mlčenlivosti úřední osobou v nyní projednávané věci.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] V průběhu řízení o této kasační stížnosti zanikla osoba zúčastněná na řízení II Palivový kombinát Ústí, státní podnik, na základě fúze sloučením, jejíž rozhodný den byl 1. 1. 2022. Nástupnickou společností se stala společnost DIAMO, státní podnik. NSS proto podle § 107 odst. 1 a 3 o. s. ř. použitého přiměřeně podle § 64 s. ř. s. rozhodl o tom, že v řízení se bude pokračovat na straně osoby zúčastněné na řízení II Palivový kombinát Ústí, státní podnik, s její právní nástupkyní DIAMO, státní podnik.

[15] Osobě zúčastněné na řízení I správní orgány povolily lov geograficky nepůvodních druhů dlouhou palnou zbraní v honitbě „PKÚ“, tj. na jezeře Milada a jeho okolí. Mezi účastníky není sporné, že jezero Milada je mimořádně biologicky cenné území, které je biotopem mnoha zvláště chráněných druhů živočichů, včetně druhů chráněných právem EU. V dané věci je sporné, zda správní orgány mohly povolit lov bez předchozí výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně krajiny. Podle stěžovatele je přitom střelba spojena s hlasitými výstřely, které představují zakázané rušení zvláště chráněných živočichů podle § 50 odst. 2 tohoto zákona. NSS ovšem v této souvislosti zdůrazňuje, že napadenými

správními rozhodnutími nebyl povolen lov zvláště chráněných živočichů, ale právě naopak za účelem ochrany těchto živočichů byl povolen odlov geograficky nepůvodních druhů živočichů.

[16] V projednávané věci není spor ani o tom, že hluk, který je spojen s výkonem práva myslivosti (lovu střelbou), může mít vliv na živočichy, kteří žijí v honitbě. Sporné je to, zda se jedná o škodlivý zásah ve smyslu § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, který požaduje povolení výjimky podle § 56 odst. 1 téhož zákona.

[17] Ochrana zvláště chráněných druhů vyplývá ze směrnice o stanovištích. Pro účely dosažení cílů směrnice o stanovištích je důležité, aby příslušné orgány byly schopny předvídat činnosti, které by byly škodlivé pro druhy chráněné touto směrnicí, a to bez ohledu na to, zda předmět dotčené činnosti spočívá v usmrcování nebo vyrušování těchto druhů (rozsudek SDEU ze dne 4. 3. 2021 ve spojených věcech C-473/19 a 474/19, bod 76).

[18] Podle čl. 12 odst. 1 písm. a) - c) členské státy přijmou nezbytná opatření pro vytvoření systému přísné ochrany živočišných druhů uvedených v příloze IV a) v jejich přirozeném areálu rozšíření, který zakazuje: a) veškeré formy úmyslného odchytu nebo usmrcování jedinců těchto druhů v přírodě; b) úmyslné vyrušování těchto druhů, zejména v období rozmnožování, výchovy mláďat, přezimování a migrace; c) úmyslné ničení nebo sběr jejich vajec z volné přírody; d) poškozování nebo ničení míst rozmnožování nebo míst odpočinku.

[19] Cílem citované směrnice je zajistit biologickou rozmanitost prostřednictvím ochrany přírodních stanovišť a volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin. Cílem opatření přijímaných na základě této směrnice je zachování nebo obnova příznivého stavu z hlediska ochrany u přírodních stanovišť, druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin. Tato opatření musí brát v úvahu hospodářské, sociální a kulturní požadavky a regionální a místní charakteristiky (čl. 2 směrnice o stanovištích).

[20] Soudy musí zkoumat, zda jsou takové myslivecké činnosti (lov) založeny na preventivním přístupu, který zohledňuje potřeby ochrany dotyčných druhů, a zda jsou plánovány a prováděny tak, aby nebyly porušeny zákazy, jež vyplývají z čl. 12 odst. 1 písm. a) až d) směrnice o stanovištích, a to při zohlednění hospodářských, sociálních, kulturních, regionálních a místních požadavků, jak vyplývá z čl. 2 odst. 3 této směrnice (rozsudek SDEU ze dne 4. 3. 2021 ve spojených věcech C-473/19 a 474/19, bod 77).

[21] V českém právu zákazy, které vyplývají ze směrnice, našly odraz v zákoně o ochraně přírody a krajiny.

[22] Podle § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je zakázáno škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, zejména je chytat, chovat v zajetí, rušit, zraňovat nebo usmrcovat. Není dovoleno sbírat, ničit, poškozovat či přemísťovat jejich vývojová stadia nebo jimi užívaná sídla. Je též zakázáno je držet, chovat, dopravovat, prodávat, vyměňovat, nabízet za účelem prodeje nebo výměny.

[23] Podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo

pokračování

v zájmu ochrany přírody, povoluje na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah, orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany.

[24] V projednávané věci je třeba vzít v úvahu zejména účel, pro který správní orgány vydaly svá rozhodnutí. Tímto účelem byla ochrana chráněných druhů před predátory. Opatření, ve kterém stěžovatelka spatřuje rušení, mají chránit chráněné druhy živočichů. Bez tohoto opatření by byl ohrožen stav chráněných druhů živočichů, neboť je v daném místě loví geograficky nepůvodní živočichové. Bez tohoto opatření by byly důsledky, které jsou spojeny s rušením chráněných druhů živočichů, daleko závažnější z důvodu toho, že by byl ohrožen stav chráněných druhů živočichů. Cílem směrnice o stanovištích a opatřeních, která mají být na základě této směrnice přijata, je však obnova nebo zachování přirozeného stavu mj. chráněných druhů živočichů (čl. 2 směrnice o stanovištích).

[25] Je nutné mít také na mysli, že ne každé rušení je zakázáno ve smyslu § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Jak správně uvedl již krajský soud, odborná literatura k § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny uvádí: *Zákon vymezuje celou řadu činností, které jsou zapovězeny ve vztahu k zvláště chráněným živočichům, přičemž základní zapovězenou činností je škodlivé zasahování do jejich vývoje. Další zakázané činnosti v § 50 odst. 2 větě první jsou uvedeny jako příklady, které lze pod škodlivé zasahování do vývoje zařadit. Široké vymezení zakázaných činností vychází ze zásady prevence, takže brání nejen činnostem, které jedince chráněných druhů zraňují či usmrčují, ale i těm, které je ohrožují. Zasahování do vývoje je tak nutné vykládat široce, na druhou stranu se logicky nejedná o každé vyplašení nebo vyrušení.*“ (podtržení přidáno NSS; VOMÁČKA, Vojtěch, KNOTEK, Jaroslav, KONEČNÁ, Michaela, HANÁK, Jakub, DIENSTBIER, Filip, PRŮCHOVÁ, Ivana. Zákon o ochraně přírody a krajiny. Komentář. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 409.).

[26] V projednávané věci rozhodnutí správních orgánů zajišťovala právě ochranu chráněných druhů živočichů, tedy zachování přirozeného stavu chráněných živočichů, byť za cenu jejich rušení. NSS připomíná, že bez tohoto rušení (střílení jejich predátorů, které je spojeno s hlukem) by byl stav chráněných živočichů ohrožen. Zákazy, které vyplývají ze směrnice o stanovištích, se však uplatní pouze v případě, že by určitá činnost měla nepříznivý vliv na stav dotčených druhů z hlediska jejich ochrany (rozsudek SDEU ze dne 4. 3. 2021 ve spojených věcech C-473/19 a 474/19).

[27] Z judikatury SDEU rovněž vyplývá, že rušení chráněných živočichů je zakázáno ve chvíli, kdy představuje rušení, které je nad míru obvyklou poměrům, a kdy je rušení nepřiměřenou zátěží pro chráněné druhy živočichů. SDEU se např. vyjádřil k rušení živočichů podle směrnice o stanovištích ve vztahu k těžbě dřeva a rušení mořských želv. NSS konstatuje, že v obou zmíněných případech řešil velmi závažné rušení chráněných druhů živočichů. V prvním zmíněném případě se jednalo o kácení stromů, které představovalo odstranění téměř všech stromů v daném místě (rozsudek SDEU ze dne 4. 3. 2021 ve spojených věcech C-473/19 a 474/19). Ve druhém zmíněném případě se jednalo o rušení želv a zničení místa jejich rozmnožování v dunách. Rušení mělo být

způsobeno masivní výstavbou na pobřeží, v jejímž důsledku zde byly postaveny cesty, zvýšily se zde rekreační aktivity, vznikly bary, které rušily hlukem a osvětlením, navíc na pláži se dalo dojet autem (rozsudek SDEU ze dne 10. 11. 2016 ve věci C-504/14). V obou zmíněných případech se tedy jednalo o extrémní případy, kdy bylo významně zasaženo do přirozeného prostředí chráněných druhů živočichů.

[28] NSS konstatuje, že v nyní projednávané věci rušení chráněných druhů živočichů nepředstavovalo závažné rušení ve smyslu judikatury SDEU. V projednávaném případě je při posuzování toho, zda lovení geograficky nepůvodních druhů v zájmu ochrany chráněných druhů živočichů je závažným rušením, a tedy zakázaným rušením chráněných druhů, podstatné zejména to, že se jednalo o povolení odlovu geograficky nepůvodních druhů v **honitbě**, kterou se rozumí soubor souvislých honebních pozemků jednoho nebo více vlastníků vymezený v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, v němž lze provádět právo myslivosti podle tohoto zákona [§ 2 písm. i) zákona o myslivosti]. Z právní úpravy je zjevné, že při výkonu práva myslivosti (hospodaření v honitbě) je běžný a přípustný (a žádoucí) také lov [viz např. § 45 odst. 1 a § 45 odst. 1 písm. i) zákona o myslivosti, které pojednávají o způsobu lovu a lovu střelením]. Střelba v honitbě je tedy činností povolenou (srov. též § 9 odst. 1 zákona o myslivosti). Lov je z povahy věci spojen s hlukem (střelbou), neboť střelba z lovecké palné zbraně je doprovázena hlukem (ránou) v důsledku rázové vlny při výstřelu.

[29] Z uvedeného je zřejmé, že povolení lovu nepůvodních druhů živočichů v honitbě PKÚ nepředstavuje závažné rušení chráněných druhů živočichů podle směrnice o stanovištích nebo zákona o ochraně přírody a krajiny, které by potřebovalo výjimku. Střelba v daném místě je běžnou činností. Pokud je střelba rozšířena i na nepůvodní druhy živočichů, nevybočuje to z mezí tamních poměrů. Ostatně ani stěžovatel netvrdí, že by počet zavlčených druhů byl příliš vysoký a jejich lov by měl za následek vyšší intenzitu střelby, než je v daném místě běžné.

[30] V této souvislosti je rovněž třeba podotknout, že podle čl. 12 odst. 1 písm. c) směrnice o stanovištích je zakázáno úmyslné vyrušování chráněných druhů, a to zejména v období jejich rozmnožování, výchovy mláďat, přezimování a migrace. Lov nepůvodních druhů živočichů byl správními orgány v projednávané věci povolen v honitbě, kde lze lov provádět pouze v souladu s mysliveckými zásadami, zásadami ochrany přírody a zásadami ochrany zvířat proti týrání (§ 45 odst. 1 zákona o myslivosti). Podle § 9 odst. 1 zákona o myslivosti je zakázáno plašit zvěř jakýmkoliv způsobem, s výjimkou opatření k zabránění škodám působených zvěří a dovolených způsobů lovu. Ze zákona o myslivosti vyplývá rovněž povinnost ochrany geografických původních druhů (§ 3 odst. 1).

[31] NSS souhlasí s krajským soudem, že odlov nepůvodních druhů byl povolen v místě, kde je běžně provozována myslivecká činnost (právo myslivosti). Povolení se nevztahovalo na jiné způsoby lovu, než které se dosud v honitbě běžně provozovaly. Je opětovně nutné zdůraznit, že lov může být prováděn pouze v souladu s mysliveckými zásadami, které zohledňují to, že zvěř není možné rušit nad míru přiměřeným poměrům a je třeba brát v úvahu např. i dobu rozmnožování jednotlivých druhů v honitbě [*a contrario* čl. 12 odst. 1 písm. b) směrnice o stanovištích]. Mysliveckou zásadou je právě ochrana zvěře (rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2017, čj. 2 As 169/2016-49). S ohledem na uvedené nebylo třeba, aby krajský soud prováděl důkazy studiemi o tom, že původní druhy jsou v honitbě na střelbu do jisté míry přivyklé. To lze dovodit již z toho, že daná oblast se nachází v honitbě.

pokračování

Vzhledem k této skutečnosti by také nebyl účelný odlov nepůvodních druhů živočichů. I pokud by totiž bylo rozhodnuto o odlovu těchto nepůvodních druhů, v honitbě by stejně bylo možné lovit (a střílet).

[32] Podle názoru NSS nelze ani v daném případě odhlédnout od cíle a účelu, který byl povolením správních orgánů sledován. Tím byla ochrana původních geografických druhů (ptactva) před zavlečenými druhy živočichů. Případný lov a střelba s ním spojená má totiž chráněné druhy chránit a zbavit je predátorů, kteří ohrožují jejich samotnou existenci. Hluk, který je spojen se střelbou, představuje nepochybně podstatně menší riziko, než které hrozí chráněným druhům od daných predátorů. Je vhodné také opětovně zdůraznit, že lov geograficky nepůvodních druhů nebyl povolen nad míru neobvyklou. Směrnici o stanovištích nelze vykládat formálně, ale v souladu s jejími cíli, které jsou vymezeny v jejím druhém článku. Ne každé rušení chráněných druhů představuje zakázanou činnost podle § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a čl. 12 odst. 1 písm. b) směrnice o stanovištích.

[33] K námitce stěžovatele, že se nedovolával směrnice o ptácích, NSS konstatuje, že je zřejmé, že na citovanou směrnici krajský soud v bodě 19 napadeného rozsudku odkázal pouze podpůrně. Především se však zabýval směrnicí o stanovištích a § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[34] Lze tedy shrnout, že lov podle zákona o myslivosti zpravidla nepředstavuje rušení ve smyslu § 50 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť ne každé vyplašení nebo vyrušení je zakázáno a potřebuje výjimku. Při výkonu práva myslivosti (lovu střílnou zbraní) by byl v opačném případě takový způsob lovu obecně zakázán a byl by vždy podmíněn předchozím udělením výjimky. Takový výklad je ovšem absurdní.

[35] NSS na základě uvedených důvodů též konstatuje, že v projednávané věci není potřeba podkládat předběžné otázky SDEU. Ve věcech, které řešil SDEU, bylo významně zasaženo do přirozeného prostředí chráněných druhů. To v projednávané věci není splněno. Jedná se pouze o rozšíření lovu na další druhy živočichů v místě, kde však lov (a tedy i střelba) běžně probíhá. Z ničeho ani nevyplývá, že by lov měl být prováděn ve výrazně větší intenzitě než doposud.

[36] NSS se dále vyjádřil k námitce, která se týká podjatosti úřední osoby.

[37] Podle stěžovatele ve věci existovaly důvodné pochybnosti o nepodjatosti Mgr. Markéty Peřinové, která zpracovala prvostupňové rozhodnutí, a to na základě její účasti na poradě mysliveckých hospodářů, na níž seznámila přítomné o podaném odvolání stěžovatele v projednávané věci dříve, než bylo o odvolání rozhodnuto.

[38] Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

[39] NSS souhlasí s obecným názorem krajského soudu, že to, že Mgr. Markéta Peřinová seznámila jiné osoby než účastníky správního řízení s existencí odvolání stěžovatele proti

prvostupňovému rozhodnutí, by mohlo být za jistých okolností porušením povinnosti mlčenlivosti ve smyslu § 15 odst. 3 první věty správního řádu. Avšak ani z případného porušení povinnosti mlčenlivosti nelze bez dalšího dovozovat též podjatost dané úřední osoby. K tomu by musely přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit vztah této úřední osoby k věci, účastníkům řízení či jejich zástupcům, který by zakládal důvod pochybovat o její nepodjatosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu. V této souvislosti je v projednávané věci nezbytné zdůraznit, že z námitky přednesené stěžovatelem neplyne, že by jmenovaná úřední osoba své sdělení provázela nějakými komentáři či dalšími sděleními, z nichž by bylo možné takové okolnosti dovodit. Pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby však bez dalšího nezakládá jen skutečnost, že tato osoba veřejnosti poskytne obecně zjiitelnou a stručnou informaci o řízení (srov. obdobně ve vztahu k vyloučení soudců nález Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2007, sp. zn. I. ÚS 722/05).

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[41] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

[42] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. NSS osobám zúčastněným na řízení žádnou takovou povinnost neuložil, ty proto nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 23. prosince 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu